

[Madsen-Mygdal.]

i øvrigt kan det jo overvejes, om der kan indsættes en Maksimumsprocent for Udlaanet i Forhold til den faktiske Gælds- nedbringelse, der har fundet Sted.

Derimod er jeg ganske ude af Stand til at forstaa Landbrugsministerens Frygt for, at der her kunde blive Tale om en Konvertering. Jeg kan ikke tænke mig, at de Landmænd, der er saaledes stillet, at deres Gældsforpligtelser ligger indenfor Værdien af, hvad Ejendommen med Besætning og Inventar er værd, overhovedet skulde være kvalificeret til at faa Laan efter denne Lov. Hvis den højtærede Landbrugsminister nærer Frygt i den Henseende, har jeg ikke noget imod at indsætte en Bestemmelse herom. Selvfølgelig skal der kun ydes Laan, naar der foretages en Akkord, det vil sige, naar der sker en Nedbringelse af Gælden. Der foreligger ganske sikkert ikke nogen saadan Fare, det er i hvert Tilfælde ikke Hensigten, at Staten skal gaa ind som Kreditor for blot at afløse andre Kreditorer, og jeg mener i hvert Fald, der ligger en Sikkerhed deri, at der bliver 2 Udvalg: for det første det Udvalg, vi har nu, og hvis Formand er en Stats- embedsmand, Dommeren eller Skifterets- forvalteren i den paagældende Jurisdiktion, og for det andet et Amdsudvalg, som ogsaa skal godkende Ordningen.

Den højtærede Landbrugsminister nævnte, at han vilde foretrække eet Udvalg, der skulde repræsentere baade Laantager og Kreditor. Her foreligger imidlertid en Misforstaaelse. Jeg har virkelig ikke tænkt mig, at disse Udvalg skulde repræsentere Laantager og Kreditor, jeg har ment, at Udvalget helt skal optræde paa Statens Vegne og under Statens Instruktion, og det er ikke Meningen, at Kreditor skal sidde i det Udvalg, som foretager Akkord-Ordningen. Min Hensigt har været den, at de skulde optræde vejledende, gribe ind og hjælpe til, at en Ordning kan fremkomme. Naturligvis kan man sige, at det er omstændeligt at have 2 Udvalg, men det, at der kræves Sanktion fra 2 Udvalg, giver ogsaa større Betyggelse for, at det ikke er helt letsindigt, at den paagældende Akkord sluttes.

Naar vi har foreslaaet et Amdsudvalg, der er det nye, som gaar ind i Stedet for Banker og Sparekasser, er det paa Grundlag af de Erfaringer, der er indhentet i Sønderjylland, siden vi sidst drøftede disse Forhold.

Det er ganske rigtigt, at vi, da vi sidst fremsatte Forslag — jeg havde den Gang den Ære at være Landbrugsminister —, gan-

ske vist selv havde Betænkighed ved den Risiko, Staten kunde faa, og derfor gik vi ikke nær saa vidt med Udlaan som den daværende Opposition, vi ønskede, at Banker og Sparekasser saa vidt muligt skulde gaa ind for Risikoen, idet vi ogsaa tænkte os, at de kunde have Interesse deri. Den højtærede Landbrugsminister mener, at Risikoen er for stor, og at det er noget helt andet, der bliver foreslaaet her, men i Virkeligheden er Forskellen kun den, at i Stedet for Banker og Sparekasser, som hidtil har paataget sig Risikoen, foreslaar man nu, at et Amdsudvalg skal administrere Loven og Staten paatage sig Risikoen paa de nærmere angivne Betingelser.

De Betyrninger, den højtærede Landbrugsminister fremsatte den Gang med Hensyn til Bankers og Sparekassers Delta- gelse, gik ikke netop ud paa, at der ikke vilde komme noget ud af Loven. Hvis den højt- ærede Minister vil slaa efter i Folketings- tidende for 1927—28, f. Eks. paa Sp. 2304, vil han se, at han den Gang udtalte for det første Tvivl om, at Banker og Spare- kasser vilde nøjes med $\frac{1}{4}$ pCt. for deres Arbejde. Det kan naturligvis være en meget berettiget Tvivl, det skal jeg ikke benægte. Men dernæst udtalte Ministeren Frygt for, at Loven ikke blev benyttet, men at Banker og Sparekasser vilde mele deres egen Kage, at de vilde tage Statens Penge, hvor de selv var i Klemme, men i øvrigt ikke bryde sig om alle de Laantagere, som de ingen Interesse havde i. Dette er nu ikke gaaet i Oplydelse. Banker og Sparekasser har ikke misbrugt Loven, som Ministeren frygtede, til at mele deres egen Kage.

Vi kan altsaa nu foreslaa og tror at turde foreslaa, at man bør gaa bort fra Banker og Sparekasser, netop i Henhold til de Erfar-inger, der er opnaaet i Sønderjylland, hvor Bestyrelsen af den sønderjydske Laanekasse paa Statens Vegne foretager disse Udlaan og har foretaget dem under Medvirkning af de stedlige Akkordudvalgs Medlemmer paa en saadan Maade, at det, saa vidt jeg kan skønne, har været en stor Hjælp i flere Hundrede Tilfælde, og at Hjælpens Virkninger synes at være af varig Karakter, idet de Ordninger, der er tilvejebragt, synes at kunne holde.

Jeg maa derfor indtil videre tro, at det baade er en Sikkerhed for Staten, at der er to Udvalg, og at det vil være nødvendigt at skabe Amdsudvalg for at faa et Mellemlid mellem Centraladministrationen og de mange stedlige Udvalg i Jurisdiktionerne. Dertil kommer, at et saadant Amdsudvalg, forudsat at de rette Mænd bliver valgt ind, vil kunne tilføre hele Arbejdet det Initiativ og det, maa